

РЕШЕНИЕ

№ 7279

гр. София, 06.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 37 състав,
в публично заседание на 16.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Адриан Янев

при участието на секретаря Кристина Алексиева, като разгледа дело номер **8426** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 294 – 298 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Д. А. М. против действия на директора на дирекция „Общински строителен контрол“ към Столична община, изразяващи в премахване на строеж: „Търговски обект за кафе, закуски, алкохол“, находящ се в общински имот УПИ II – 3, 4, 20, кв. 108 по плана на [населено място], местност „Зона Б – 2“, с административен адрес [населено място], район „В.“, [улица].

В жалбата се излагат доводи, че жалбоподателят е единствен наследник на А. Л. М., починал на 08.07.2021 г., който е бил собственик на горепосочената постройка. Посочва, че е издадена заповед РА – 20 – 15/10.04.2018 г. на директора на дирекция „Общински строителен контрол“ към Столична община, с което е наредено на наследодателя на жалбоподателя да премахне обсъждания търговски обект в 30 – дневен срок. Предварително изпълнение на заповедта било спряно, а с влязло в сила решение по адм. д. № 11278/2018 г. по описа на ВАС е отхвърлена жалбата срещу административния акт. Твърди, че на 06.08.2021 г. постройката е премахната от служители на район „В.“ – СО. Излага съображения, че на жалбоподателя в качеството му на наследник не е определен нов срок за изпълнение на заповедта и не са спазени чл. 275, ал. 1 и чл. 277, ал. 3 АПК, както и изискването на чл. 8 от Наредбата за принудителното изпълнение на заповеди по чл. 195, ал. 4, ал. 5 и ал. 6 от ЗУТ за поправяне, заздравяване или премахване на строежи или части от тях и заповеди по чл. 225а, ал. 1 от ЗУТ за премахване на незаконни строежи или части от

тях от органите на Столична община. Допълнително се развиват доводи за неприложимост на разпоредбата на чл. 195, ал. 5 ЗУТ, въз основа на която е издадена посочената заповед за премахване на строежа.

Органът по изпълнение представя препис от преписката и не излага мотиви за обжалваното действие.

Административен съд София - град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, прецени становищата на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Издадена е Заповед № РА-20-15 от 10.04.2018 г. на директора на Дирекция „Общински строителен контрол“ към Столична община, с която е наредено на А. Л. М. да премахне строеж: „Търговски обект за кафе, закуски, алкохол“, находящ се в общински имот УПИ II – 3, 4, 20, кв. 108 по плана на [населено място], местност „Зона Б – 2“, с административен адрес [населено място], район „В.“, [улица].

С определение № 2988/11.05.2018 г. по адм. д. № 4934 по описа за 2018 г. на Административен съд София – град е спряно предварителното изпълнение на Заповед № РА-20-15 от 10.04.2018 г. на директора на Дирекция „Общински строителен контрол“ към Столична община.

С влязло в сила решение № 3999/19.03.2019 г. по адм. д. № 11278 по описа за 2018 г. на Върховен административен съд е отхвърлена жалбата на А. Л. М. срещу оспорваната от него Заповед № РА-20-15 от 10.04.2018 г. на директора на Дирекция „Общински строителен контрол“ към Столична община.

Изпратена е покана № 16-ТК00-1905-(57) от 04.05.2020 г. за доброволно изпълнение от директора на дирекция „Общински строителен контрол“ към Столична община до А. М.. Със същата е даден 14 – дневен срок за доброволно изпълнение на обсъжданата заповед за премахване на строежа.

Съставен е протокол № 1/13.05.2020 г. от служители на отдел „УТКРКС“ в район „В.“ към Столична община, с който е констатирано, че не е изпълнена процесната заповед. С протокол № 2/13.05.2020 г. на служители на отдел „УТКРКС“ в район „В.“ към Столична община е направено предложение за начина на премахване на строежа.

Последвало е изпращане на нова покана за доброволно изпълнение (П.) № 16-ТК00-1905-(67) от 18.05.2020 г. По делото липсва разписка за получаване на двете изпратени П., но от приложеното възражение вх. № 16-ТК00-1905-(63) от 29.05.2020 г. на А. М. се налага извод, че процесните П. са достигнали до неговото знание, тъй като с възражението се изразява несъгласие срещу предприетото принудително изпълнение на заповедта.

С писмо № 16-ТК00-1905-(68) от 18.05.2021 г. е поискано предоставяне на оферта за принудително премахване на обсъждания обект, при което е изготвена такава от [фирма].

От приложеното по делото удостоверение за наследници се установява, че А. М. е починал на 08.07.2021 г. и е оставил за наследник жалбоподателя Д. А. М..

От съставения Констативен протокол № 1/02.08.2021 г. и снимков материал към него се установява, че на процесния обект е залепването на съобщение за предстоящи действия по премахването му на 06.08.2021 г.

Съставен е протокол от 06.08.2021 г. за състоянието на строежа преди започване на принудителното изпълнение, в който е констатирано, че обектът не е опразнен. Видно от констативен протокол, съставен от същата дата, се налага извод, че обектът е опразнен, като са описани премахнатите и демонтираните вещи.

На 08.08.2021 г. е съставен протокол, с който е констатирано приключването на действията по премахване на обекта.

При така установените факти, Административен съд София-град достига до следните правни изводи:

Съгласно чл. 294 и чл. 295 АПК страните в производството по изпълнението имат право на жалба срещу действия на органите по изпълнението.

Жалбата е подадена от лице с правен интерес, доколкото жалбоподателят е правоприемник на лицето, адресат на заповедта за принудително изпълнение.

Съгласно чл. 296, ал. 1 АПК жалбата се подава в 7 – дневен срок от извършване на действието, ако страната е присъствала при извършването му или ако е била призована, а в останалите случаи - от деня на съобщението. В настоящия случай жалбоподателят не е присъствал на премахването на строежа и липсват доказателства за съобщаването на тези действия, поради което съдът приема, че жалбата е подадена в преклузивния срок срока по чл. 296, ал. 1 АПК.

На изпълнение по реда на чл. 267 АПК подлежат изискуемите задължения, породени от изпълнителните основания, предвидени в кодекса или в друг закон. Разпоредбата на чл. 268 от АПК сочи кои са изпълнителните основания, като между тях са влезлите в сила индивидуални административни актове, т. е. тези които не подлежат на обжалване или подадената жалба е отхвърлена с влязло в сила съдебно решение. Безспорно се установи, че е проведен цялостен инстанционен контрол за законосъобразност от съда на Заповед № РА-20-15 от 10.04.2018 г. на директора на Дирекция „Общински строителен контрол“ към Столична община, с която е наредено на А. Л. М. да премахне строеж: „Търговски обект за кафе, закуски, алкохол“, находящ се в общински имот УПИ II – 3, 4, 20, кв. 108 по плана на [населено място], местност „Зона Б – 2“, с административен адрес [населено място], район „В.“, [улица]. Постановеното решение на Върховен административен съд е в сила, считано от 19.03.2019 г. и от тази дата заповедта е годно изпълнително основание по смисъла на чл. 268, т. 1 АПК.

Със заповедта е наредено премахването на горепосочения обект. Въпросната заповед поражда своите правни последици, включително подлежи на изпълнение. При наличие на валидно изпълнително основание за органа по изпълнението е налице задължение да започне и проведе изпълнително производство, като в настоящия случай от приложените доказателства става ясно, че такова изпълнително производство е приключило, тъй като строежът е премахнат.

В чл. 294 АПК е предвидено, че на обжалване подлежат действията на органа по изпълнението, като тази защита е процесуална по своя характер и е с предмет фактическите действия, с които органът осъществява процесуалните си правомощия. В тази връзка са неоснователни възраженията на жалбоподателя, с които посочва, че не е налице основанието по чл. 195, ал. 5 ЗУТ, въз основа на което е издадена заповедта за премахване на строежа. Настоящото производство няма за цел отново да се проверява наличието на основанието на за издаване на заповедта, тъй вече е проведен съдебен контрол за законосъобразност на акта.

Съгласно разпоредбата на чл. 271 ал. 1, т. 1 АПК орган по изпълнението е административният орган, който е издал административния акт, освен ако в изпълнителното основание или в закона е посочен друг орган. Орган по изпълнението на влязлата в сила заповед се явява директорът на дирекция „Общински строителен контрол“ към Столична община, който е предприел обжалваните действия по

премахване на строежа.

Съгласно чл. 225а, ал. 3 ЗУТ, ако заповедта за премахване не се изпълни доброволно в определения в нея срок, тя се изпълнява принудително от общината по ред, определен с наредба на общинския съвет – Наредба на Столичен общински съвет за принудително изпълнение на заповеди по чл. 195, ал. 4, ал. 5 и ал. 6 ЗУТ за поправяне, заздравяване или премахване на строежи или части от тях и заповеди по чл. 225а, ал. 1 ЗУТ за премахване на незаконни строежи или части от тях от органите на Столична община, приета с Решение № 330 на СОС по Протокол № 63 от 12.06.2014г. (Наредбата).

Противно на твърденията в жалбата, съдът намира, че са спазени процесуалните правила, регламентирани в горепосочената Наредба. Установи се изпращането на две П. (№ 16-ТК00-1905-(57) от 04.05.2020 г. и № 16-ТК00-1905-(67) от 18.05.2020 г.), а с подаденото възражение от А. М. се установява, че праводателят на жалбоподателя е запознат с предстоящото принудително изпълнение. В този смисъл са спазени чл. 4, ал. 1 и ал. 2 от Наредбата, регламентиращи задължението на органа да изпрати показ за доброволно изпълнение.

Преди да се пристъпи към действия по принудителното изпълнение на заповедта, съгласно изискванията на чл. 4, ал. 4 от Наредбата, е извършена проверка по изпълнението на заповедта, за което е съставен констативен протокол (Приложение №1). Спазени са разпоредбите на чл. 6, ал. 1 и ал. 2 от Наредбата, доколкото е съставен протокол (Приложение № 2) с направено предложение за начина на премахване на строежа. След надлежно проведена процедура е определен изпълнителят за принудителното премахване на строежа – чл. 7 от Наредбата.

По реда на чл. 8 от Наредбата органът е определил дата и час на премахването на строежа, за което е съставен Констативен протокол за залепване на съобщението на обекта за предстоящите действия. Неоснователни са доводите в жалбата и тези от писмените бележки, че определянето на дата и час по реда на чл. 8 от Наредбата представлява покана за доброволно изпълнение. Тази разпоредба има значение единствено да се информира съответното заинтересовано лице за предстоящите действия по премахване, но не и да се дава срок за доброволно изпълнение на заповедта. Неспазването на тази разпоредба по информиране на съответното лице не опорочава извършеното действие, тъй като значението ѝ е свързано с изчисляване на срока за обжалване по чл. 296, ал. 1 АПК.

Неоснователни са възраженията, че на жалбоподателя в качеството му на наследник не е определен нов срок за изпълнение на заповедта, тъй като съгласно чл. 275, ал. 1, изр. второ АПК при смърт на задължен гражданин изпълнението се извършва срещу неговите наследници, ако изпълнителното действие не е от личен характер. Това означава, че настъпването на правоприемство в изпълнителното производство не налага необходимост от повтаряне на процесуалните действия, т. е. страната следва да се съобразява с вече извършените действия в производството.

В настоящия случай не са налице условията за прилагане на разпоредбата на чл. 277, ал. 3 АПК, според която при смърт на задължено физическо лице в срока за доброволното изпълнение органът по изпълнението, преди да продължи действията си, изпраща на наследниците нова покана. Това е така, тъй като смъртта на наследодателя на жалбоподателя не е настъпила в срока за доброволното изпълнение, а след изтичането му.

Неотносими са възраженията, че органът не е определил срок по чл. 51 ЗН за

приемане на наследството от страна на жалбоподателя. Посоченото се отнася за случаите, когато липсва приемане на наследство, при което следва да се създаде яснота при изпълнението на акта. С настоящата жалба се цели защита от действия, насочени срещу имот, притежаван от неговия праводател. Ако жалбоподателят твърди, че не е приел наследството, то тогава няма да е правоприменик на адресата на акта и няма да има правен интерес от подаване на настоящата жалба.

Горното води до извод за неоснователност на жалбата и като такава следва да се отхвърли.

С оглед изхода на делото и на основание чл. 143, ал. 3 АПК жалбоподателят следва да заплати направените разноски от ответната страна, които са в размер на 100 лева за юрисконсултско възнаграждение, което е съответно на чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, вр. чл. 37 ЗПрП.

Водим от гореизложеното, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на Д. А. М., ЕГН [ЕГН] против действия на директора на дирекция „Общински строителен контрол“ към Столична община, изразяващи в премахване на строеж: „Търговски обект за кафе, закуски, алкохол“, находящ се в общински имот УПИ II – 3, 4, 20, кв. 108 по плана на [населено място], местност „Зона Б – 2“, с административен адрес [населено място], район „В.“, [улица], което е извършено във връзка с принудително изпълнение на Заповед № РА-20-15 от 10.04.2018 г. на директора на Дирекция „Общински строителен контрол“ към Столична община.

ОСЪЖДА Д. А. М., ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична община сумата в размер на 100 лева, представляваща направени разноски по делото.

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 298, ал. 4 АПК.

Съдия: